

І він, скажемо відверто, не такий вже і простий. Автору цих рядків довелося не раз зустрічатися із людьми різних напрямків віри: єговістами і п'ятидесятниками, священиками православної церкви і проповідниками общин. У всіх єдина мета — служити Богу, жити його любов'ю і поклонятися йому. А от в обрядах є відчутна різниця. Чому? Звідки це пішло?

Тоді, як сталися розколи. Від одного вічного дерева — Церкви Христової — протягом століть почали відростати інші гілки. І це не просто пояснити. Шлях до істини все-таки досить складний. Тим більше, ми зараз є свідками того, як відроджуються храми, монастирі. Про один з них і хотілося б розповісти — про Свято-Покровський жіночий монастир. Власне, монастир у Гоцці, — це не день сьогоднішній. Він сягає у минулі століття.

Для довідки. Православний чоловічий монастир у містечку Гоцца був заснований в 1638 р. Регіною (Іриною) Соломирецькою, кашталянкою Смоленською, на противагу соціанам (аріанам) і їхнім школам (Гоцца була найбільшим центром со-

ціанства на Волині в XVIII ст.) при діючій уже кам'яній церкві святого Архистратига Михаїла. При монастирі було закладено вищу православну школу, головним опікуном якої призначили Київського митрополита Петра Могилу, а першим її ректором були Ігнатій Оксенович-Старушич та майбутній ректор

ШЛЯХ ДО ІСТИНИ

Києво-Могилянської колегії Інокентій Пзель.

В 40-х роках XVIII ст. монастир перейшов до монахів католицького ордену Базиліанів.

26 червня 1796 р. Свято-Михайлівська церква Гоцанського монастиря була посвячена в православну... Гоцанський монастир разом з Городищенським відійшов у володіння православного духовенства в 1833 році (по інших джерелах — в 1834 р.).

З книги Н.І. Теодоровича «Історико-статистичний опис церков і приходів Волинської єпархії».

Що було пізніше, за часів радянської влади, ми знаємо: монастирські будівлі використовувалися під різні громадські та господарські цілі. А в 1991 році за клопотанням настоятеля Свято-Михайлівської церкви Миколи Васильовича Галія та церковної общини було повернуто одне приміщення, а в 1994-му — і друге. Знову ж за клопо-

танням отця Миколая райдержадміністрація дає дозвіл на відкриття жіночого монастиря. Його підтверджує засідання Священно-го синоду УПЦ.

...В березні 1994 року прийшли перші насельниці, і церковна рада одразу ж передала монастирю приміщення з господарськими будівлями.

...24 квітня 1994 року правлячим єпископом Анатолієм було звершено перший іночеський постриг.

...23 червня 1994 року Рада у справах релігій при Кабінеті Міністрів затвердила Статут монастиря і видала йому відповідне

свідоцтво.

Ось така, так би мовити, «суха» хронологічна послідовність.

Але читача, думаю, більше зацікавить нинішнє життя монастиря, тих людей, які прийшли сюди заради спасіння, заради духовності, відмовляючи собі у всьому мирському.

Наша розмова розпочалася з настоятельницею монастиря ігуменею Іриною, минулий життєвий шлях якої також непростий.

— Матушко Ірино! Що приводить людей в монастир? Я бачу тут не лише старших за віком, а й зовсім молодих? Що їх сюди приваблює?

— Любов до Бога. І це не просто слова. Тут наші насельниці відчувають духовну радість. Повірте, ніякого примусу немає. Людина сама собі обирає шлях у життя, шлях до пізнання істини...

— І все ж хотілося б поспілкуватися з насельницями монастиря, почути їх думки...

— Будь-ласка!
...Переді мною сестра Дорофея. Молода, двадцяти п'яти років. Розмова відверта...

(Закінчення на 2-й стор.).

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

— Що привело мене в монастир? Як і всіх моїх сестер — любов до Бога. Тут я відчуваю себе спокійно, ділю своє життя з сестрами, духовно багатію. Ви ж подивіться на мирське життя. Там так багато несправедливості, нечесності. Здається, що люди забули Бога. В нас все по-іншому. Ми тут справді сестри, і спільно ділимо духовну радість...

— А якби вам довелося обирати життєвий шлях спочатку?

— Я прийшла б у монастир

— Якусь літературу читаете?

— Лише духовну.

Сестра Анастасія:

— В монастир мене привів Бог. Я не знаю, чи ви зрозумієте мене. Але розповідь, як все було. Я ніколи в житті не ходила в церкву. А одного разу прийшла до причастя, сповідалася. Бачу на іконі слова: «Придіте ко Мне вси труждающися и обремененнии, и Азь упокою вы. Возмите иго Мое на себе, и научитесь от Мене, яко кроток Есмь, и смиренъ сердцемъ, и обряще покой душамъ вашимъ. Иго бо Мое благо, и бремя Мое легко естъ». Вони запали мені в душу. Так було потім не раз, і стояла я біля ікони, читаючи ці слова.

Згодом я побачила молодую монахиню. «Господи, — подумала, — чого ж ти така юна в монахині постриглася?» І ось, як бачите, доля і мене привела в монастир. Ні, мене ніхто

не вмовляв цього робити. Відчула духовну потребу.

Як я уявляла життя монастиря? Ну, що монашки живуть якось відчужено, замкнуто. Це зовсім не так. Кожній людині я сказала б сьогодні — йдіть у монастир, бо нічого не може спасти, окрім молитви. Бог своїх людей захищає сюди.

Пам'ятаю, колись їхала в автобусі з мамою, то бабуся одна перехрестилася. Я здивувалася. Бо то був час, що не дуже звично було хреститися. Згодом і я почала хреститися. От

Це лише дві розмови. Мої співбесідниці — молоді дівчата, закінчили відповідні училища, працювали, як і всі ми. Але настав той день, коли зробили єдиний вибір, — прийшли у монастир. Нерідко чуєш, що сюди йдуть або сироти, або обездолені. Я б так не сказав. Здається, що тобі потрібно, дівчино, коли в тебе батько працює на базі, мати — продавець, в тебе все є. І в один прекрасний день ти приходиш в монастир, відмовляючись від усього мирського? Таїна, чи не

слід буде виконати.

— Ми не єдині в цій добрій справі, — розповідає ігуменя Ірина (в миру Таїсія Костянтинівна Сачук). — Люди допомагають хто чим може: і харчовими продуктами, і будівельними матеріалами. Практично ні від кого не маємо відмови, особливо з прилеглих колгоспів. А є ще й інші підприємства і організації в області, де я побувала і знайшла підтримку. Хто цеглу безкоштовно виділив, хто лісоматеріали. Частина їх виміняла на цукор за вироблені нами цукрові буряки. Спасибі всім за пожертвування!

Користуючись нагодою, хотіла б від себе особисто, наших сестер щиро і сердиво привітати всіх жителів району, благодійників з Різдвом Христовим. Хай у кожному з Вас буде достатньо доброти, ласки, духовної чистоти! Хай допоможе Вам Бог! Здоров'я Вам, спасіння душ і терпіння.

... Я йшов, розмірковуючи про почуте і побачене, про долі тих молодих дівчат, які присвятили себе служінню Богові, про суворі закони послушництва, про... Різні протиріччя снували в думках. Бо й шлях до Істини не такий вже й простий. Ті, що присвятили своє життя Богові, цю Істину, мабуть, вже знайшли, — у високій духовності, у щоденному служінні Творцю. Це також подвиг — відректися від усього мирського і прийняти обряд постригу. Їхнім життям віднині стала молитва: за себе і за всіх нас.

ШЛЯХ ДО ІСТИНИ

тільки інколи забувала як — чи зліва направо, чи справа наліво потрібно робити це. Ну, це так, згадка...

Чи є батьки? Є батько, мати, дві сестрички менших, дід, баба. Батьки взагалі були проти того, щоб я йшла в монастир.

Чи скучно тут? Що ви. Тут я відчуваю духовну радість. В молитвах проводжу час. Ви знаєте, не завжди легко Бог приймає молитву. Скажімо, читають за покійного псалтир дві наші сестри. За одним буває дуже важко, за іншим — легко. Чому так? Залежить від того, як людина прожила життя, і які в неї гріхи.

— Ви ще молода. І може так статися, що покажете якогось хлюпця...

— Зрозуміла вас. Є одна любов — Бог...

так? Таїна...

... Життя насельниць монастиря в більшості своїй може здатися одноманітним. Ранок починається з молитви. Потім сніданок, господарські справи, обід. Година на правило монашеське, вечірні богослужіння і молитва. Але і турбот господарських, суто мирських, у них не бракує. Потрібно жити, запасатися на зиму. Для цього в КСП «Симонівське» орендують 10 гектарів землі. Вирощують цукрові буряки, зернові, городину. Випікають свій хліб.

Але то ще не всі турботи. Головне — попереду. На цій ділянці, що зараз вже огорожена, колись постане церква з усіма житловими і господарськими будівлями. Тобто, єдиний комплекс. Тепер зважте на те, який обсяг робіт